

et udmærket Grundlag for Ædruelighedsarbejdet i vort Folk.

Angaaende hvorledes Fremtiden vil forme sig, er der jo talt meget om storpolitiske Spørgsmaal i dette Ting, men jeg skal lade disse ligge. Jeg tror, at det, der skal til, hvis vi skal komme igennem den Krise, vi er i, er, at noget af den Samfølelse, som bør være i ethvert Folk, kommer frem. Det bør ikke være det bestemmende for os, hvad der absolut gavner Særinteresser, men man bør i saa stor Udstrækning som muligt, kalde paa Samfølelsen, saa at vi samlet kunde arbejde hen til, at der kunde skabes en lykkelig Fremtid for hele det danske Folk og det danske Samfund.

Rahbek: Der er jo allerede adskillige Talere, som ved denne Finanslovbehandling har været inde paa en Omtale af vor sociale Lovgivning, særlig de sociale Love, som er vedtaget i de senere Aar. Dette er i og for sig naturligt nok, naar man ser hen til den fremtrædende Stilling, Udgifterne til den Art Lovgivning efterhaanden har faaet, særlig gælder dette de sidste tredive Aar, i hvilke vi fra Aar til Aar kan se Stigningen i disse Udgifter fortsat. Jeg tror, jeg kan sige, at det har glædet alle, som har været inde paa en Omtale af disse Spørgsmaal, at det er lykkedes at skabe en Situation, som giver begrundet Haab om Balance paa Statsregnskabet, uden at man egentlig kan sige, der er sket Nedskæringer med Hensyn til vor sociale Lovgivning. Men det vil sikkert være en Misforstaaelse at tro, at man i Længden kan undgaa en saadan Nedskæring, efterhaanden som vi kommer ned paa normale Priser, og Tilstande igen. Lige saa naturligt det var, at vi under Krigstidens stigende Priser paa alle Ting kom op paa store Tilskud ogsaa til den Art Lovgivning, lige saa naturligt og nødvendigt vil det efter min Mening være, at efterhaanden som vi naar ned paa normale Priser og Tilstande igen, kommer disse Udgifter ned i Forhold dertil. Jeg tror, det er en Lykke for vort Land og for vort Samfund, at alle politiske Partier herhjemme er enige om, at alle, der uden egen Skyld er kommet i en vanskelig Situation, kommet i Nød, skal hjælpes, selv om vi jo i mangt og meget ser forskelligt paa, hvordan Hjælpen bør ydes til saadanne vanskeligt stillede Personer paa den for hele Samfundet bedste Maade. Efter min Mening er det ikke absolut givet, at den rundeligste Hjælp er den bedste Hjælp. Det, det gælder om, er, at Hjælpen bliver

ydet paa en saadan Maade, at den styrker den enkeltes naturlige Lyst og Villie til at hjælpe sig selv. Og endelig een Ting til gælder det efter min Mening om, nemlig ikke at vedtage en Lov, der yder Hjælp til vanskeligt stillede Personer og bagefter gaa ud og fortælle de samme Folk, at det er en daarlig Lov, man har vedtaget, at det er en Lov, der langt fra byder dem, hvad de med Ret og Billighed har Krav paa. Derved afsvækker man i alt for høj Grad Lovens gode Virkninger.

Det gælder ikke mindst den Lov, som traadte i Kraft den 1. April i Aar, Loven om Aldersrente. Jeg har gentagne Gange hørt Socialdemokrater udtale paa Møder, at denne Lov var en Forbrydelse mod de gamle. Hvis ærede Medlemmer har set saadan paa det, at det var en Forbrydelse mod de gamle, er de jo faktisk ifaldet Strafansvar ved ikke at stemme mod den Lov. Vi maa nemlig huske paa, at vi her i Landet ikke alene har Straf for at begaa Forbrydelser, men at der ogsaa er Straf for ikke at søge at forhindre, at Forbrydelser bliver begaaet. Nu vil jeg selvfølgelig ikke paastaa, at Loven om Aldersrente i et og alt er, som den bør og skal være, at der slet ikke er nogle Enkeltheder at rette i den; det vilde egentlig ogsaa, naar man som her pludselig gaar over til et helt nyt System, være for meget forlangt. Men jeg tror i alt Fald, at vi med denne Lov har faaet en Aldersrentelov, der i det store og hele vil vise sig at virke tilfredsstillende, en Lov, der virkelig tager det dobbelte Hensyn, som en saadan Lov efter min Mening bør tage: Hensynet til de gamle, til Nyderne — selvfølgelig, det er dem, vi lovgiver for —, men ogsaa Hensynet til den anden Part, til Yderne, dem, der gennem deres Skatter skal være med til at skaffe de Midler til Veje, hvormed vi skal hjælpe de gamle og svage i Samfundet. Det Hensyn maa man ogsaa tage, hvis man vil, at vort Samfund ogsaa i Fremtiden skal bygge paa, at de fleste ikke alene bevarer Villien og Evnen til at klare sig selv, men ogsaa gennem deres Skatter baade til Stat og Kommune er med til at skaffe de Midler, der er nødvendige til den sociale Lovgivning, vi har herhjemme.

Jeg skal ikke gaa i Enkeltheder med Hensyn til Aldersrenteloven, det er der ikke Grund til, eftersom det ikke er saa længe siden, den er drøftet i Detailler herinde, men et Par enkelte Punkter vil jeg gerne knytte et Par Bemærkninger til. Der er først Aldersgrænsen ved det 65de